

L'HORA NOVA

Problemes econòmico-socials

II

Per poc que hom vulgui observar les causes que motivaren la revolta militar-burguesa-clerical del 19 de juliol veurà que, apart llurs ambicions polítiques, el que els impulsà a la lluita fratricida fou la gran crisi econòmica que, de llarg temps, venia prenent un increment formidable. I les crisis econòmiques quan prenen l'increment de la que sofreix el món de la terminació de la guerra europea, no és possible deturar-les i menys fer-la desaparèixer dintre un règim capitalista. I més difícil encara si aquest règim vol regir-se amb normes més o menys democràtiques, ja que així vénen obligats a concedir certa llibertat d'acció a les classes obreres que, per ésser les més directament perjudicades, són les que fan trontollar i fracassar tots aquells plans de la classe explotadora. D'ací parteixen tots els cops d'Estat i les implantacions de les dictadures. És l'únic remei que té el capital. Apropiar-se de l'Estat i, mitjançant un règim de terror i opressió, imposar les condicions que, segons ells, creuen podran deturar la seva davallada.

Els fruits dels règims dictatorials els veiem ben clarament amb l'exemple d'Itàlia i Alemanya; impotents per a salvar-se de la crisi amb els seus propis mitjans, cerquen la solució en l'expansió colonial, invadint l'un Etiopia i l'altre les nostres possessions africanes, ensems que conjuntament intenten assaltar el nostre propi país de la mateixa manera que els avantpassats dels alemanys invadiren el migdia d'Europa, segles enrera.

D'ací resulta, doncs, que si el règim capitalista ha donat tot el que podia donar en matèria d'organització econòmica, demostrant la seva incapacitat, per a resoldre els problemes que el Progrés als pobles planteja, és als obrers, al proletariat, a qui recau la responsabilitat de demostrar que les utopies a voltes saben convertir-se en realitats.

I si són els obrers els qui s'han de fer càrrec de l'evolució dels pobles, és des de les seves organitzacions de lluita i combat,

La disposició del Decret de la Generalitat de Catalunya sobre lloguers i la posició de la Unió General de Treballadors de Vic

AL COMITE DE LA C. N. T.

Enterat i llegit el manifest del Comitè, dalt indicat, la Unió General de Treballadors d'aquesta ciutat, per mitjà del seu Secretari General, fa saber a dita sindical, que a pesar dels seus bons desigs, la U. G. T. no pot vulnerar les disposicions del Govern de la Generalitat, en el que fa referència al Decret publicat sobre lloguers, ja que entenem que solament el Govern de la Generalitat és el qui ha de fer suggerències sobre dit assumpte.

Ara bé, si el Municipi creu oportú crear un impost a tots els ciutadans de Vic, per a rescabalar-se dels perjudicis que pot ocasionar-li dita disposició, aquest Secretariat, com la U. G. T. en general, acatarà dit impost i, a més, si és necessària la seva col·laboració, ho farà amb molt gust i interès.

Aquest Secretariat té de remarcar que no obstruïa per sistema i sí únicament el que fa es atènyer-se a les disposicions del Govern legítim de la Generalitat, sigui el qui sigui el Conseller que hagi presentat la disposició a l'aprovació del President.

Per la Unió General de Treballadors de Vic,
EL SECRETARI GENERAL — EMILI GOMEZ

des dels sindicats d'on han de partir totes les iniciatives.

Si en règim capitalista els sindicats tenien per missió, entre altres, lluitar per la conquesta de millores de caire econòmico-socials, avui han de tenir per objectiu l'apropiar-se de tots els mitjans de producció, fent que aquests siguin la garantia del benestar de tot el poble.

Ara bé, com i de quina manera han de passar els mitjans de producció a mans dels Sindicats? Ací és on es noten més les discrepàncies, degudes a la manca d'una orientació clara i concreta basada en un pla general a seguir traçat per les pròpies organitzacions sindicals. És degut a la inexistència d'aquest pla el que fa que la reconstrucció econòmica avanci amb pas indecís i vacil·lant, portant, en conseqüència, perjudicis enormes a la nova economia. Així veiem com hi han sindicats hi han determinades indústries que s'inclinen pel simple control de les mateixes, deixant a les mans de la burgesia la seva di-

recció; d'altres que sols posen en pràctica allò que l'Estat els decreta, demostrant la seva manca d'iniciativa; per últim, hi han aquells sindicats i aquelles indústries que basant-se en la capacitat d'acció de la classe treballadora i amb l'experiència rebuda del passat, arrosten les conseqüències d'aquesta transformació, posant-se a l'avantguarda del moviment revolucionari, fent-se càrrec directament dels útils de treball, donant, així, l'exemple a seguir als demés.

Es d'aquests últims de qui, l'autor d'aquests treballs, és partidari. I ho és perquè creu que els obrers ja són majors d'edat i perquè entén que són els sindicats els qui han de fer-se càrrec de la transformació econòmica, arrebaçant a la burgesia tot el que del treball havia acumulat, sense esperar consignes dels qui, en definitiva, no fan altra cosa que frenar l'impuls revolucionari del poble productor

MON-SENY